

Срба Миџровић

МЕЛАНХОЛИЧНА ПОВОРКА

Томи Мијовићу

Она највиша фонтана
Одједном је, мало демфована, букнула
Високо, не губећи дах,
Преливајући се у чисту мелодију
Радознале и наизглед обесне шетње
Булеваром.
Бодрим кораком,
Полиглотским рукама,
Устрептали од притајене радости
Слушали смо и грлили
Априлско буктање пунољака,
Несвесни обмане
Да је Гершвинова музика у нама,
Са нама у лику песника.
Он је, међутим,
Као шаман у заносу
Овлаш дрхтао и плаве увојке
С чела забацивао
Док је полифони звиждук
С његових усана
Позивао, одмахивао,
Као само чудо трајао
И носио нас даље.
Замакосмо сви,

Дружина седморице момака,
Крај красне ограде
Поред отворене капије од кованог гвожђа,
Низ неколико степеника,
У Студентски парк, на Велику пијацу,
Ближе Доситеју,
Не би ли, „у векове гледај”,
Сачувало меру
Којом верујемо себи.